

EL BORINOT

ANY III - NÚM. 105
26 NOVEMBRE DE 1925
PREU DE SUBSCRIPCIÓ:
UN TRIMESTRE 2'50

Setmanari il·lustrat
20 cms.

LA CORRESP. A
L'ADMINISTRACIÓ
ANGELS, 22 I 24
BARCELONA

Els nostres llegidors devien buscar inútilment, la setmana passada, aquests dos personatges. En sap greu, però els hem de dir que s'havien perdut pels voltants del Parc. Aquesta setmana, ja retrobats, els presentem al públic.

Biblioteca de Comunicació

BIBLIOTECA PARTICULAR
ESTANISLAU ROIG GINGA
BARCELONA

Caps clars

Talment com hi ha dies clars, hi ha noies de mirada clara, flors de clares colors i també homes de cap clar. Els qui natura ha afavorit amb aquest do culmen del comú dels mortals i, el prestigi llur resplendeix arreu on posen la petja, enc que no vulguin, parlant-se d'ells com d'essers privilegiats.

Nosaltres, sense deixar de retre el merescut homenatge als qui el mereixen, discrepem però, del pensar general en ço dels caps-clars. Déu ens lliuri de topar-nos amb un individu de cap massa clar; la molta claror pot cegar-lo i hom sap com no hi ha res pitjor que una garrotada de cec.

Les sentències—car aquests homes acostumen parlar sentenciosament—que donen es tenen per inapel·lables i malaurat qui hi recolza. De cent, les noranta vegades, costen cares una cosa de no dir.

El públic, en lliurar-s'hi confiadament, els sotmet mil qüestions dubtoses (qui no té dubtes en el món!) que són resoltes amb la mateixa facilitat que s'encén un llumí a la primera rasçada. (Això són records de la joventut). Amb tanta lluminositat en sortiu amb el cervell clar i el cor descarregat del feixuc pes que l'oprimia i que tantes vegades us havia tingut desvetllats nits senceres.

Els homes privilegiats disposen de receptes guaridores de tots els mals, per crònics que siguin i per dolorosos que hagin estat. La màgica de llur verb és més que un bàlsam; és un caustic formidable, un—com us ho diríem, per fer-nos entenedors—prodigi curatiu que, fulminantment, cura i apella sense deixar rastre les més malignes dolences.

Trieu i remeneu! Res no hi fa que els porteu a consulta les més diverses qüestions per intrincades que siguin. De família, d'interessos, literatura, crítica o política. Les clarors intel·lectuals d'aquests homes penetren les pregoneses més endsinsades, les escorcollen amb aquella facilitat i mestria que us deixen bocadats com els jocs de prestidigitació.

Gaudeixen de la veneració pública, àdhuc els enemics els reconeixen excel·lències de personals condicions i, la notorietat i just prestigi és tan extesa que els estalvia el reclam per ex-

pandir les virtuts i dons sobrenaturals de què disposen.

El nostre escepticisme ens pervé de l'experiència. Una vegada un pobre pagès tenia la dona gamada que mai no acabava de guarir-se-li, fins que, tot cert i malmandat, un dia es vestí amb la roba de les festes, i anà a ciutat de consulta a una persona de cap clar. Vinc—va dir-li el bon pagès—per treure'm un malestar que no em deixa viure. Fa quinze dies que la Cisa se'm gamà que no puc fer-ne res de bo. Vós, en el meu cas, què faríeu?

L'home, després d'haver-ho rumiat li respongué: si és com us expliqueu, la faria veure per un metge. El pagès obrí un pam de boca en sentir contestació tan escaient. Res, que mai no havia atinat que la gamadura era cosa pertocant a metges, i eixí de la consulta tot lloant el prodigiós talent del senyor de cap clar.

Així, per aquest estil, se'n fan molts, de prestigis, als quals la gent els consulta les més trivials futeses. Si volem construir una casa és natural que us aconsellin un arquitecte; us cal fer una escriptura us adrecen a un notari; si teniu el caprici de fer-vos retratar us menen al retratista, i resten tan satisfets.

El pitjor de tot és que els homes de cap clar s'hi tenen ells mateixos. Llavors vénen els daltabaixos més sorollosos. Hom podria esmentar-ne casos horribles d'aquests homes—cimals que, posats a la feina en fan més de la que cal. La trencadissa hi és a raig fet i, de no eixir-los a l'encontre, ni la Santa Extremaunció hi és a temps. Això no vol dir que no se'ls tingui per éssers privilegiats el talent dels quals no es cuidin d'esbombar-lo als quatre punts cardinals els clients que han anat a sadollar-se en les fonts de tant preclares intel·ligències. Els caps clars, és natural—pel compte que hi troben amb tota prosopopeia i dignitat van fent llur via encertant-ne una i errant-ne una dotzena.

Pels nostres dintres anem fent càlculs i comparacions el resultat dels quals ens dona un total més important de tupins, carabassots i capsi-grans que no de veritables homes de cap clar mereixedors d'ésser consultats.

Ara, que en el món ha d'haver-hi de tot inclús gent que caminarién millor de quatre grapes. Això ens ho podrien dir els qui veritablement per tenir el cap clar hi veuen més que no els altres.

EL DOCTOR ARMILLA

ANECDÒTICA Del balconet estant

Caminare per la riba.
Passare bugada al riu.
Resplendies del caliu
amorós de ta llar viva.

T'endolcires de fillada
els dos braços i els dos pits.
Perderes una arracada
i les dents i els dos marits.

T'encomanen llur tendresa
les musiques del record
mentre files ta vellesa
en les teves mans de mort.

Els seus ulls castanys

Ulls de missenyora,
finament vidents,
frescos, però sens
aigua lluidora.

No ploréssiu, belles
suatitats, que així
dormen ses estrelles
en el seu cor;

si
les he despertades
amb mes abraçades
se m'han fos al bes.

I era més encesa
la delicadesa
dels llavis, després.

SEBASTIÀ SÀNCHEZ-JUAN

Entre les moltes aplicacions que té l'alcohol, n'hi ha una d'importantíssima, segons el fet que referirem.

A la vora de Elendslaagte, els boers—d'això ja fa anys—varen apoderar-se d'un tren anglès carregat de licors alcohòlics. La pobra gent, amb el sol objecte de rescabalar-se de tantes privacions com els imposava la campanya, i tot aquell assortit de garrafes, garrafetes i garrafons ocupats, constituint un llegítim botí de guerra, varen comensar a tastar el „mam”. D'un tragó, en varen venir d'altres, del „Chirlis” varen passar a „mirlis”, i finalment, al més complet „paternalis”.

Aquesta imprudència alcohòlica, com era de preveure, va sortir-ho cara. Per aquells llocs rondaven les tropes angleses, les quals en veure l'enemic en estat tan inofensiu varen precipitar-se sobre el campament boer, i varen obtenir la més completa victòria, sense necessitat d'engegar un sol tret de fusell. Amb tot, un petit incident va venir a deslluir als anglesos el seu assenyalat triomf, i va ésser, que, temptats pels vapors incitants que sortien de tot aquell bé de Déu de garrafes a mig buidar, varen caure en el mateix parany on havia caigut l'exèrcit contrari, i d'un xarrupada a una xarrupada, i d'una xarrupada a un

tragó, no va passar gaire sense que anglesos i boers dormissin tots ple-gats en un mateix lit, en la major pau i harmonia.

Però veu's aquí que quan estaven al bo de la bullida, va ensopegar-se a passar una companyia de boers que en veure aquella estesa d'homes d'un i altre bándol va creure que allí s'havia donat una gran batalla.

Sinó que aviat varen adonar-se que el combat s'havia fet amb armes d'un sistema diferent del que tenen adoptat un i altre exèrcit i que allí no hi havien més víctimes dessagnades que les garrafes d'alcohol que feien pena de veure d'escolades que havien restat.

A aquesta circumstància es va deure que els nous arribats s'emportessin una victòria definitiva; car si encara arriben a trobar „municions”, ben segur que també les disparen, i estableixen un vertader „círcol viciós” (i tan viciós com la borratxera!)

Es curiosíssima la qüestió que es pledejava a Salzburg, poble natal del gran compositor Mozart.

Fins a l'actualitat, el Municipi de l'esmentada població es creia en possessió del crani „oficial” d'aquell eminent artista i l'ensenyava amb orgull a tots els forasters que visitaven aquella localitat.

La fúnebre despulsa, segons assegurava l'esmentat Ajuntament, li va pervenir per herència del doctor Byrte, el qui afirmava haver rebut el crani de mans del mateix fosser que va enterrar Mozart.

Però veu's aquí que, quan menys s'ho esperaven, l'Ajuntament de Salzburg ha vist en perill el motiu del seu legítim orgull per la possessió de tan notable relíquia.

La causa és que li ha sortit un competidor, l'Ajuntament de Medling, que jura i perjura que el vertader crani de l'eximí compositor, ell el posseeix temps ha sense tenir cap mena de dubte sobre la seva autenticitat.

El Municipi de Salzburg, per la seva banda, no està disposat a transigir gens ni mica sobre el particular, és a dir que es segueix considerant com a la verdadera „tia Javiera”, sense que el convenien documents de l'Ajuntament litigant, ni el mateix Mozart que baixés de l'altre món a donar la raó a la de Medling.

El conflicte, entre tant, ha arribat a prendre tals proporcions, que s'hi han interessat en gran manera tots els „mozartistes” no veïns de les poblacions litigants, però per embolicar més la qüestió, aquest element neutral no dona la raó ni als de Salzburg, ni als de Medling, afirma que el crani del mestre no s'ha separat del seu cos i que un i altre segueixen sepultats amb la tranquil·litat més absoluta.

Per ara no hi ha notícies de què s'hagi fet el què s'imposa en una qüestió semblant, o sigui desenterrar les despulles del músic; però no hi ha dubte que l'operació no trigarà (?) a realitzar-se, perquè els esperits estan tant excitats, que si trigava gaire a fer-se, uns i altres, tot disputant-se el crani d'En Mozart, acabarien per trencar-se el seu.

VOLVES

Una floreta. Copiem d'un diari de Madrid:

„Romea. La concurrencia a este teatro siempre ha sido la misma, y social e intelectualmente considerada, de escaso o ningún valor: pequeños tenderos de las calles de San Pablo, Boqueria y Hospital; mancebos del „Centre de Dependents”, sardanistas de uno y otro sexo, guerreros inéditos de Macià y algunos payeses que vi-

nieron a la capital para compras. Aparte estos últimos, los demás concurrían al Romea por un deber patriótico y... por la baratura de los precios.”

Al Desert de Sarrià s'ha inaugurat la nova temporada de sardanes. Tot-hom va a „la magnífica rodona”. Doncs la veu que clama en el desert de vegades també és oïda i molt oïda. Sobretot si aquesta veu és de tenora.

El bon amic d'aquesta casa, „Quelus”, ha obert una exposició de ninots amb colors, a les Galeries „Arts”, carrer de Salmeron, 6, que dona goig de veure.

La recomanem als nostres amics.

Josep Llimona, el gran escultor, torna de l'Amèrica carregat de llores. Pau Casals surt cap a tot Europa per tornar-se a carregar de llores. Això són llores!

El nou govern diu, diuen, que jurarà per la Puríssima.

Deu ésser senyal que són gent nova, de cor net, transparents com el cel radiant propi de la diada.

Un grupet tret de les onze mil verges.

S'ha descobert el primer grup d'estàtues de la Plaça de Catalunya.

Anant de cara a l'hivern, no haurien estat millor tapades?

La Societat d'Atracció de Forasters obre un concurs per premiar „frases epigramàtiques” de propaganda per Barcelona, concises, naturalment, expressives i significatives. En voleu una? Va:

„A Barcelona, no ve d'un barra”.

G. A. LL.

ERUDICIO I CULTURA

Conferències

„ELS INDIVIDUUS I LES SOCIETATS, els Estats i les Nacions”, a càrrec d'En Josep Maria Pou i Sabater, a Sabadell, a la Lliga. Organitzada pels Amics de les Arts, dia 22.

„EL SIRVENTES PROVENÇAL”, pel professor Millardet, de la Facultat de Lletres de Montpel·ler, a la Sala Aragó, a Perpinyà, organitzada per l'Associació Politécnica, dia 22.

„ESTUDIS PREHISTÒRICS SOBRE L'ESPERIT HUMÀ”, amb projecció d'interessants clíxes, a l'Institut Ballbé, a càrrec del doctor Maurice Faure. „LACCIO OBRERA I LA BENEFICÈNCIA, aspectes de justícia i caritat”, pel Dr. Eduard Roman, Pvre., al Cercle Catòlic de Gràcia, dia 24.

Exposicions

DE PINTURES, A LES GALERIES Laietanes, de l'artista J. Olivet Lagarès. Oberta fins el 4 de desembre. Del pintor Laureà Barrau, fins el 6. Dels Creadors de les Arts, fins el 4 de desembre, que la tancarà la III Exposició Collectiva.

DE NINOTS AMB COLORS, DE Quelus, a les Galeries Arts, Salmeron, 6; fins el dia 11 de desembre. D'OBRES DE L'ARTISTA D. DUBUQUÉ, al Passeig de Gràcia, 115. Fins el 5 de desembre.

D'ORIGINALS DE LA PINTURA del retale dels tallers Castillo, de Mataró, a la casa Malméd.

DE PINTURES D'EN J. ESPINA, a l'Estudi Arenas, fins el 30 del corrent.

DE QUADROS ANTICS, COL·LECCIÓ Añes, al „Camarín”. Romandrà oberta fins el 4.

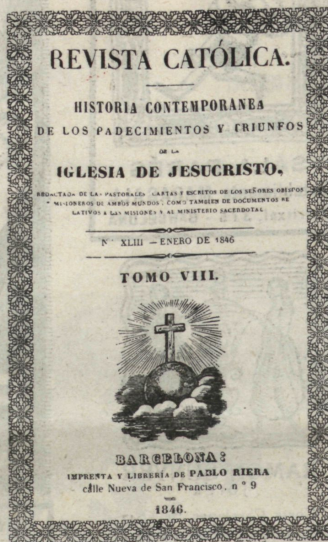
DE NINES I PINTURES A L'OLI, de la senyora Cid, paisatges de Gal·lostra i Adroher, fotografies d'obres de Rafel Masó, pintures de Lluís Madrid, caricatures de Fiol, un repujat de Vallmajó i cofrets i creus de Fargnoli, a Girona, a la Setmana Gironina, organitzada per l'Ateneu Igualadí.

D'AQUAREL·LES, DEL SENYOR Sabaté i Jaumà, a Girona, a l'Ateneu. D'ART LITURGIC, A LA SALA Parés. S'obrirà el dia 28.

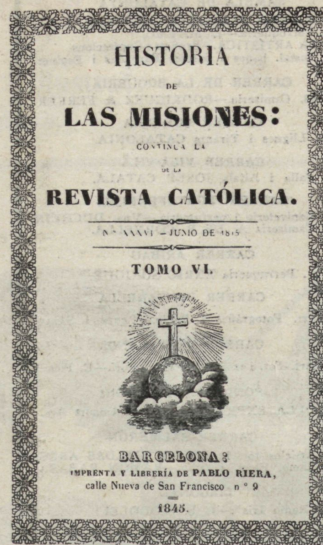
J. P. R.

Tamany 15'5 × 11. — Any 1837. —
Impremta d'Ignasi Oliveres i C.

Tamany 19'8 × 12'5. — Any 1843. —
Impremta de Pau Riera.

Tamany 19'8 × 12'5. — Any 1843. —
Impremta de Pau Riera.

Barcelona, FEBRER 1925

PREU 25 ct.

DIARIS, PERIODICS, REVISTES, BUTLLETINS, ETC.,

El Ramillete. — Tamany de 15'5 × 11. Aparegut a Barcelona l'any 1837. Periòdic que sortia quatre vegades al mes, amb 64 pàgines de text i cobertes. Escrit en castellà; ben presentat, elegant. Tractava de diferents temes d'instrucció i passatemps per a les famílies en general. Preus: a Barcelona, 1 mes 8 rals de velló; 3 mesos 22 rals; 6 mesos 40 rals; a fora 9, 24 i 46 rals respectivament. Impremta d'Ignasi Oliveres i Cia., carrer Ample, 26, Barcelona. Al número que tenim a la vista no trobem cap signatura com-

pleta als peus dels escrits, sols alguna inicial. (Col·lecció E. P. M.).

Revista Católica. — Tamany de 19'8 × 12'5. Apareguda a Barcelona l'any 1843. Revista mensual, de 96 pàgines, amb cobertes; d'acurada presentació. Formava dos toms a l'any. Director de la revista, Antoni Palau, de Tarragona. La constituïen treballs apologetics i documents pastorals i notes de missions. Tampoc, com en l'anterior, no s'hi veuen signatures conegudes. Preus: mig any, 15 rals a Catalunya;

APAREGUTS A CATALUNYA DE CENT ANYS ENÇÀ

fora de Catalunya, 20 rals. Impremta i Llibreria de Pau Riera, carrer Nou de Sant Francesc, 9, Barcelona. En tenim uns altres exemplars a la vista corresponents a l'any 1867 (va tenir, doncs, llarga durada aquesta publicació); per aquest temps es publicava tres vegades cada mes, en format lleugerament més gran i amb menys quantitat de pàgines. (Col·lecció E. P. M.).

Historia de las Misiones. — És una germana, és una mateixa cosa amb la mateixa "Revista Católica" que hem

ressenyat. Té les mateixes característiques i és de la mateixa casa. (Col·lecció E. P. M.).

Art Novell. — Tamany de 24'8 × 17'4. Apareguda a Barcelona l'any 1924. Revista d'art i lletres, mensual, consta de 16 pàgines i cobertes. És una publicació de to discret i modestament fa una tasca de jovent molt pròpia i simpàtica. Preus: un any, 3 ptes., mig any, 1'50 ptes. Número solt, 25 cèntims. Impremta de F. Rodríguez, carrer d'Estruch, 7.

llibres & lletres

COMENTARIS

Quasi alhora han aparegut en el marc de les publicacions catalanes literàries de novel·les curtes setmanals, dues noves i interessants aportacions. Quatre són, doncs, les publicacions d'aquesta classe. "La Novella d'Ara", la més antiga que, amb un ample criteri, ha acollit escriptors de tots els camps i ens ha donat passa d'un centenar d'obretes on podem trobar una veritable font novellística. Només tenim de lamentar en aquesta publicació el fet d'haver-hi deixat figurar certs pseudo-escriptors a l'estil fulletinesc i poca-solta d'En Lluís Capdevila i la ingènua farsa a l'estil amanerat folchitòria d'En J. Roig Solanas.

"La Novella Nova", integrada ja d'autors consagrats. Publicació mensual que ens ha donat sis volums, dels quals sobresurt l'interessant novella del fort escriptor Puig i Ferrer, "Les facècies de l'amor" i que actualment publica una antologia de la poesia nostrada amb el títol desgastat de "Les cent millors poesies de la llengua catalana".

Les dues noves publicacions suares aparegudes són força interessants; sembla que emprenguin una ruta diametralment oposada. "La Novella Nostra" que sembla que vulgui donar-nos a conèixer els nostres escriptors vuitcentistes ha començat el seu camí oferint-nos la prosa simpàtica i pintoresca del popular Emili Vilanova. No cal dir que la nostra generació girarà els ulls enlloc per assaborir l'obra vilanovina tan nostra i formada. En Vilanova va estudiar pacientment amb tota cura, com un excellent observador de dots excepcionals que era les nostres costums i els nostres caràcters i ens els donà fidelment retrats, vestits amb els trajes de casa i amb tota la nostra verbola característica i agradable.

L'altra, "La Novella Catalana", integrada pels escriptors més inquis-

ius humans de la nostra literatura, orientada cap a les noves formes; deixa de banda prejudicis tradicionals i ofereix al nostre poble que, fins fa poc, sols se li havia servit una literatura sense ànima, tota ella d'illusió i preciosisme que li presentaven el món, la vida i les idees, d'una manera inexistència i ridícula, una literatura forta. Els noms d'En Bertrana, Cristòfor de Domènec i Puig i Ferrer, Maseres, entre els joves o relativament joves. I els de l'Iglèsies, Víctor Català i Apelles Mestres entre els vells o no tan joves, són tota una garantia. I suposem que admetrà, demés, els escriptors inèdits que floreixin en les nostres lletres i que portin una empena vigorosa d'humanitat i la vida, amarrada d'Ideal.

I, a manera d'epítafi, dirigim un record afectuós pels que col·laboraren en la desapareguda "Novella Estrangera" que ha deixat un buit en el nostre camp literari. I abroguem perquè ardidament surtin prompte continuadors de l'obra inacabada que apart d'algunes vacil·lacions—tan bellament dirigi i orientà En Ventura Gassol. I tampoc podem deixar de felicitar el gran estilista Carles Riba que, d'una fàisó admirable, ens servi les interessants traduccions de Edgar Poe.

Al mínuscul pòrtic amb que "La Novella Catalana" es dona a conèixer hi ha dos fragments que val la pena de comentar. Diu l'un: "I nosaltres volem ésser una miqueta cantaires; una miqueta prosaics. Les novel·les que publiquem no tindran la pedanteria de voler ésser obres mestres; tampoc no seran obres baixes; una mica de cant de cigala i una altra mica de processó de formiga". Molt ben pensat, agermanar la prosa i la poesia i surt la Vida. Vida no prosaica. Vida idealitzada. Prosa elevada a poesia. "Una mica cantaires i una mica prosaics". Això està bé, i millor, si fins podem cantar la prosa: ço és, enlairar-la, poetitzar-la. Si en les nostres novel·les donem la Vida, donem

nos prosa, força prosa; doneu-nos-la, però, amarrada de poesia que és més llegida. Quan parlem de la Vida, donem-la tan prosaica com volguem, inculquem, però, en la vostra obra, un raig de llum, un xic de coratge, unes espurnes d'Ideal abrandat que ens enlaurin per damunt de la "grisor prosaica" i ens facin estimar la Vida. Llavors, en prosa, cantareu la "Vida". I la nostra prosa, sense necessitat de torturar-la ni encabir-la en motllos mètrics inelegants i estúpids, serà poètica i positiva. D'altra manera, fóra, la vostra prosa, la vostra poesia, una cosa morta, sense ànima, positivament negativa.

L'altre fragment que reproduïm és per fer-vos donar compte que us llocu vosaltres mateixos, i això no està bé. Deixeu que sigui el públic qui jutgi la vostra obra i no els autors abans de publicar-la. Endemés, us advertim amicalment que us contradieu i això tampoc no fa bonic: "Les novel·les que publiquem no tindran la pedanteria de voler ésser obres mestres"; més avall afirma amb ènfasis: "L'únic que us direm, és que "La Novella Catalana, serà la millor de totes". A veure si teniu un gest de sinceritat i rectifiqueu. Es tan exposat en tots els ordres d'afirmar: "serà la millor de totes"...

Ara, parlem de l'obra. Es titula "La sonatina de la vida", original d'En Joan Pinós.

Joan Pinós se'n revela un temperament un xic somniador, amic de la fantasia, influenciat tal volta de la literatura d'ensomnis i legendària del fastuós Orient. En la seva obra, però, la vida bateja sovint amb una intensitat colpidora. Dubta sovint: l'esperit i la matèria lluiten en la seva obra. I en la idealització, l'espiritualització de la matèria, troba la clau, i resol, un xic tímida, la lluita.

Sovint és també contrari a la moral immoral de la nostra hipòcrita societat i ho és per emoció, sense saber,

potser, perquè ho és. És un sentimentalista i al noble impuls de l'emoció, fa jugar els seus personatges que resulta el del protagonista—profundament humà. L'autor, si és jove, quan d'aquí uns anys tornarà a repassar la seva obra hi trobarà moments que el faran cavillar potser més que no pas ara i reconeixerà l'abim entre la concepció novellística i la seva moral o la moral dels seus conciutadans. Si és un home madur, és que és protestatari, que discrepa del pensar de la majoria de la nostra falsa societat.

El final de la novella, no ens acaba de satisfer. Es pessimista i el pessimisme no va enlloc. "Jo també he esdevingut home, però he mort a la innocència i he enterrat el seu fruit. La meua ruta serà plena d'espines sagrants". Si; serà plena d'espines sagrants, si us hi empenyeu, si no sabeu treure-les i cremar-les. Pot un hom anar endavant en el camí de la vida sense innocència i no punxar-se. I, si per força tens de punxar-te, no ho diguis a ningú, no vulguis que el planyín ni espantís a un altre. La lluita, és la "Vida", i sense lluitar i el goig de vèncer-la, quina cosa més estúpida no fóra el viure?

I finalment, cal assenyalar en l'obra d'En Joan Pinós que en poques paraules, en poques ratlles, sap donar un estat psicològic i un paisatge mestre. Quan a estil, molt acceptable.

J. ARQUÉ

Barcelona, 5 novembre 1925.

—Al teatre Victòria ha estat estrenada "La Ciutadella", comèdia en cinc actes i set quadros, d'Alfons Roure.

—Al teatre Romea s'ha estrenat una comèdia de Carles Soldevila, en dos actes: "Déu, hi fa, més que nosaltres". i Hemeroteca General.

—Ha sortit la segona edició de "Lo Somni" de Bernat Metge.

PELS BELLS CARRERS DE MA CIUTAT

CARRER DE FERNANDO
24 i 26. Sastre, Mod. i Camiseria.—BAS i TARRIDA
33. Ganiveteria.—AMERICAN MACHINE.
34. Institut Musical.—Acadèmia Ardevol.

CARRER CORTS CATALANES
451. Inst. elèct., aigua i gas.—RAFAEL SALA.
614. Pelleteria.—"LE RENARD".

CARRER CLARIS
102. Blau Catalunya.—J. LOPEZ LLAUDER.

CARRER DE TALLERS
72. Ceràmica i rajoles.—CASIMIR VICENS.

CARRER MUNTANER
65. Ribas i Ferrer. B. Regina Novelles escollides

CARRER COMTE ASALTO
15. Mobles a plaços i comptat.—Josep MACÍ.

CARRER BOTERS
4. F. MONFALCÓN. Tapissos pintats i oleografies.

CARRER DEL CALL
1. C. FONT. Mantons Manila i Mantellines.
9. Llaneria i Sederia.—CASA PUIG.
28, pral. J. COSTA.—Antiquitats d'art.

CARRER DEL PI
13, 2*. SASTRE.—L. MIR.

CARRER DE SANT PAU
3. Camiseria del Liceo.—JOAN VALLVÉ.

CARRER BALMES
126. RADIO-ELECTRIC Manufacturers.

RAMBLA DE CATALUNYA
15. Pelleteria "La Siberia".—J. TICO.
20. Perruqueria.—J. MAYMÓ.
94. LA ARTÍSTICA.—Brodats i Confeccions.
124. Instal. bones i barates.—Barnadas i Espinet.

CARRER DE LA BOQUERIA
36 i 38. Camiseria.—RODRIGUEZ & FERRER.

CARRER CORRIBIA
2 i 1. Lligues i Tirants CATALONIA.

CARRER VILA-VILÀ
66. Palla i Alfals JOSEP CATALA.

CARRER PORTAFERRISSA
22. Ganiveteria i perfumeria.—VDA. DUCHEIN
25. Camiseria A. DE B. CORNELLÀ.

CARRER ARIBAU
29 i 31. Perruqueria ENRIC SORIGUE

CARRER FONTANELLA
18. Art. Fotogràfics i Radio.—PÉREZ i SÁBAT.

CARRER JOVELLANOS
4. Art. Fot. i treballs de Laboratori.—E. PICAZO

RONDA SANT ANTONI
60. OLLA EXPRESS.—Detalls a Import Acar.

CARRER SALMERÓN
140. Articles fot. i radio.—V. CALDES ARÚS.
193. Llamp. Elect. i radio.—RAMON RABASA.

DIAGONAL
460. "Radio Iris".—J. B. MODELELL.

SALA PARÉS
Establiments MARAGALL
Patrixol, 3 i 5 - BARCELONA

RAMON SUNYER
JOIER

Corts Catalanes, n.º 643
Telèfon 813-S. P. - BARCELONA

FREIXENET
SANT SADURNI DE NOYA

ÉS EL MILLOR XAMPANY

FOTOGRAVATS

TRICROMIAS-AUTOTIPIAS

APARELLS I ACCESSORIS
PER A LA

RADIO TELEFONIA

DE LES MILLORS MARQUES

Venda al major i detall

Carrer Canuda, 45 i 47

BARCELONA

DIPÒSIT DE MATERIAL ELÈCTRIC

JOSEP CLAVELL

Sollingen-Paris-Barcelona
(Casa fundada per R. ROCA)

JOSEP ROCA

Navalles i Màquines d'afaitar
assegurades
Ganiveteria — Tocador
Taller d'esmolador tota mena d'eines
PLAÇA DEL PI, n.º 3

F. CARRERAS CANDI

**NARRACIONS
MONTSERRATINES**

CONTÉ ENTRE ALTRES:

La roca del Gegant encantat - Lo senyal del Cap de Mort - Lo Cavall Bernat - Lo Vall-Mal - Lo drama de Sant Miquel - Lo fals ermità de Montserrat - Lo bandoler de Montserrat.

Vol. de 400 pàgs. il·lustrat amb 35 gravats

IMPREMTA ALTÉS

Angels, 22 i 24

Preu: 2 pessetes

Oficina de còpies CASA RENÉ

Oficinals • Treballs en català • Rapíditat, bon cost i economia
CARRER DE MONTSIÓ, 18, TELÈFON 4525-A • BARCELONA

**LLÀTZER
DE TORMES**

el clàssic de l'humor
demaneu-lo
a totes les llibreries

2 PESSETES

IGNASI FOLCH I TORRES

UNA DONA

NOVEL·LA CONTEMPORÀNIA

A TOTES LES LLIBRERIES

PREU: 3'50 PTES.

TELÈFON { A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llonganisses, la millor
de la nostra terra.

i Hemeroteca General
Demaneu a tot arreu la marca

"ELS PIRINEUS"

Quíngles i Escaler

Castellciutat

(Seu d'Urgell)